

NÀNG KHÔNG LÀ MÂY TRẮNG

(Tâm Bút).

*Nàng không là mây trắng
Trong mắt người, nàng ơi!*
(Thơ TNH).

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất"

***/ Sài Gòn, thứ Bảy 21/2/1976**

Sau suốt buổi sáng tập đàn tại nhà Duy Quang, lúc tạm nghỉ buổi trưa, tôi nằm trên băng đá ngoài vườn, đầu óc lơ mơ nhiều hình ảnh. Bỗng Duy Cường vào gọi, bảo rằng bên ngoài có Nguyễn đang đứng đợi.

Chúng tôi nhìn sửng nhau. Bàn tay Nguyễn đưa ra, tự ý úp lại trên tay tôi, khuôn mặt u buồn tiêu tụy. Cả hai đều im lặng, mỗi người cơ hồ như e ngại sự đánh mất nhau lần nữa nếu mở miệng nói ra lời nào.

Mãi lâu tôi hỏi:

“Hôm qua Nguyễn làm gì? Sao không đi tìm Mẫn?”

Chàng dăm dăm nhìn tôi (vẫn ánh nhìn cũ), nhỏ giọng đáp:

“Nguyễn chạy xe ngang nhà Bà Ngoại nhiều lần, lần nào cũng dừng nơi chỗ cũ. Căn gác Mẫn tối đen. Nguyễn đoán Mẫn đi chơi chưa về nên đi uống café, ngồi mãi, nhìn băng quơ mãi, chẳng hiểu tại sao lại mất Mẫn nữa. Chỉ thấy mình quay tít và không còn chút nghĩ ngợi nào. Nguyễn về nhà trọ thật trễ, định lên Dalat sáng hôm qua nhưng không đủ can đảm rời xa Sài Gòn, xa Mẫn.”

Tôi đưa tay ra. Nguyễn nắm lấy. Hai bàn tay nắm trong nhau, thật xiết.

Cúi đầu, Nguyễn nói:

“Sáng nay, Nguyễn đến trước ngõ nhà Duy Quang hai lần nhưng không dám vào. Nguyễn sợ rằng Mẫn đã hết yêu Nguyễn. Nguyễn lại chịu thua Mẫn lần nữa. Nguyễn không chịu mang nỗi sự đau khổ khi phải xa Mẫn.”

Bữa nay, lần thứ nhất, Nguyễn TỰ Ý bước vào nhà Duy Quang trong cuộc tập dượt buổi chiều. Điều này khiến tôi xúc động. Rõ ràng Nguyễn đã tự từ khước chính chàng với sự kiêu hãnh cách biệt để đem nỗi vui vô cùng cho tôi.

***/ Sài Gòn, thứ Hai ngày 1/3/1976**

Có những khi chia tay thật buồn dù không một nguyên nhân nào gây ra từ cả hai phía. Như đêm nay, tôi trở về nhà, bứt rứt vô cùng, chẳng biết làm gì, chỉ nằm lặng trong bóng tối, nội tâm vò nát. Cảm nhận một điều là từ dạo sau này, Nguyễn không còn vui như thuở trước dù rằng với tôi chàng vẫn rất âu yếm dịu dàng. Tôi mang mặc cảm đã vô tình làm khổ Nguyễn, tự thấy mình có trách nhiệm với nỗi đau đón chịu đựng trên khuôn mặt Nguyễn mấy lúc gần đây.

Bây giờ có lẽ Nguyễn BẮT ĐẦU HIỂU được điều rằng “yêu một người đàn bà như tôi chỉ là một sự bất hạnh.”

Một đêm không ngủ được, tôi thốt nhớ Nguyễn kỳ lạ. Biết là mình đang nắm trong tay một tình yêu chân thật và nỗi tôn vinh đặc biệt, nhưng làm sao để giữ khi mà định mệnh hai người vốn đã rất so le ngay từ căn bản? Một đêm, tôi nôn nao cho mau sáng mau trưa để lại được nhìn Nguyễn. Giờ phút này, tôi sợ mất chàng thật trên cái nghĩa đen của từ ngữ “mất” mà chẳng hiểu tại sao?

***/ Sài Gòn, thứ Ba ngày 2/3/1976.**

Buổi sáng Nguyễn bắt ngủ đến sớm. Tôi thương chàng quá khi nghe lời tỏ bày e dè rằng “*Không biết Nguyễn có đã làm hỏng chương trình của Mẫn? Hôm qua nghe Mẫn nói sẽ đi bác sĩ nên Nguyễn đến sớm, muốn tự tay đưa Mẫn đi bác sĩ.*”

Thương chàng, khi mà cho đến tận lúc này, Nguyễn vẫn tỏ ra ngưỡng vọng con người tôi nhiều hơn là đặt xuống ngang hàng với Nguyễn.

Trong phòng đợi, thái độ nhẹ nhàng ân cần từ Nguyễn gây cho tôi ý nghĩ thật mạnh rằng “mình đang là người vợ yếu đuối của Nguyễn.”

Tuy nhiên, trong quán café tiếp đó, nỗi buồn bất chợt lại vây kín tâm tư khi nghe Nguyễn tỏ bày sự khác biệt giữa cả hai. Đây cũng là một sự thật đáng buồn! Dưới mắt Nguyễn, tôi vẫn còn là người đàn bà xa lạ quá mà đôi lúc (Nguyễn thú nhận) vẫn “chưa hiểu rõ được để phải thật đau khổ” theo điều ấy.

Nguyễn nói:

“Chỉ vì Nguyễn yêu Mẫn chân thật nên mới đặt cả hai chúng mình lên bàn cân tìm xem ưu, khuyết điểm ở đâu. Nếu không, Nguyễn cần gì phải tự làm khổ mình như vậy.”

Tôi thật lạ lùng khi nghe lời ấy. Có lẽ xưa nay tôi hồ hững quá nên không hiểu rõ được con người chàng.

Giọng Nguyễn dè dặt:

“Mẫn thật nhỏ nhẹ, nhưng sao lúc nào cũng như đang rơi vào trạng thái lãnh đạm với tất cả những gì đang hiện hữu...”

Nguyễn ngưng tiếng, sau nói thêm, điệu ngằn ngại:

“... luôn với tình yêu của Nguyễn. Đôi khi Nguyễn thấy Mẫn như xa vời vợi...”

Rồi bỏ lưng câu.

(Tôi không lạ. Điều hờ hững này trong bản chất tôi, đã từng nhiều người nói lên nhận xét.)

Nguyễn tiếp:

“Với Mẫn, phải là người đàn ông nào thật già dặn kinh nghiệm sống mới có thể yêu và giữ được Mẫn. Nguyễn chưa xứng đáng. Nhưng Nguyễn tự an ủi mình giống như anh chàng trong tác phẩm của Nerval, mê Mẫn mơ màng... nên cũng không thắc mắc chi cả...”

(Tiếp, giọng ngân ngại):

“Giả tử chúng mình có Trân Sa mà Mẫn vẫn giữ một đời sống nghề nghiệp khác với đời sống gia đình, chắc là chỉ khổ, mà kẻ khổ nhất là Nguyễn.”

Đôi mắt Nguyễn trông buồn đại hãn sau câu nói.

Tôi nhìn sững khuôn mặt yêu dấu, trong óc lóe nhanh ý nghĩ “Nếu đời đời ở cạnh nhau, hãn là Nguyễn đem được cho tôi hạnh phúc vẹn toàn nhất để không bao giờ tôi hết yêu con người ấy”. Đồng thời cũng nhận ra rõ ràng “sự đúng” trong điều vừa bày tỏ của chàng.

Tôi lặng im ngắm Nguyễn, lòng dậy lên niềm thương xót. Trước mặt tôi lúc này, Nguyễn giống như một cậu bé với đôi mắt mở lớn, cái mũi thanh tú và cái miệng thật đẹp. Một cậu bé bạo gan yêu ngay một tòa lâu đài đồ nát và có lòng xây dựng lại từng chút những nét đẹp ngày cũ. Tuy nhiên cái bản chất trẻ thơ chưa dứt nên một lúc nào cậu đã phải e dè khi khám phá ra đằng sau những đồ nát ấy vẫn còn có những bí mật đáng ngại...

Buổi sáng trong quán café, tôi thương Nguyễn đến ngợp. Trong một thoáng, tôi ao ước đem được Nguyễn trở lại những ngày tháng êm đềm trước khi gặp tôi dạo ấy. Một thoáng, tôi không còn chút nào muốn giữ Nguyễn. Nguyễn tưởng “yêu là đủ”, tưởng hạnh phúc chỉ đến từ tình yêu và lòng độ lượng... nhưng Nguyễn đâu hay rằng “*Tình yêu như bóng câu qua cửa sổ, còn lại chính là nỗi dằn vặt hằng ngày trong hai tâm hồn cùng nhậy cảm cao độ theo những gì gọi là so le trong định mệnh nhau.*” Và tôi thì lại không hề muốn có ngày Nguyễn sẽ nghĩ về tôi như một nguyên nhân gây nên cho Nguyễn sự dằn vặt...

Nên thôi!... THÀ bóp trái tim mình để nhìn những dòng máu đỏ ứa ra từ bốn kẽ tay xiết chặt, chấp nhận quay lưng cùng với nỗi cô đơn, chứ KHÔNG THÀ chôn vùi đời Nguyễn trong những khổ đau có thể xảy ra một ngày ở tương lai.

***/ Sài Gòn, thứ Hai ngày 8/3/1976**

Chưa bao giờ tôi thấy tâm hồn vỡ lở như đêm nay sau khi tan buổi tập đàn, đi uống café cùng Nguyễn. Dự định viết lại bằng nét chữ thật đẹp những tập Trần Sa sang những cuốn vở có hình dáng nhỏ bé xinh xắn để làm quà sinh nhật 19/3 cho Nguyễn, nhưng đêm nay sao lại chán nản kỳ lạ theo điều ấy. Có lẽ vì sự tội nghiệp xót thương cho Trần Sa kéo dài từ ban sáng vẫn chưa hết? Hay cũng vì ý nghĩ một ngày mất nhau, tôi không muốn các dòng chữ một thời được vớt ra từ máu lệ của cả tôi lẫn Nguyễn sẽ bị chàng quên lãng và quẳng vào một xó góc nào đó, thảm thương...

***/ Sài Gòn, thứ Tư ngày 10/3/1976**

Nửa đêm tỉnh giấc, cảm nghe thật lạnh, nằm suy nghĩ miên man. Trong tim là hai tình cảm vô cùng xung khắc, vừa yêu, cũng lại thấy vời vợi cách xa với Nguyễn. Nguyễn vẫn nghĩ tôi là người đàn bà tàn nhẫn nhưng Nguyễn đâu hay rằng có những khi tôi buồn rũ rượi. Như đêm nay.

Nhớ lại chiều hôm qua, Nguyễn tỏ ra thờ thẩn rõ rệt sau khi nghe tôi đọc xong những trang nhật ký. Tội nghiệp, chàng đâu hay rằng lúc ấy tâm tư tôi xao động cỡ nào. Chàng còn trẻ quá để có thể hiểu được tôi trên những khía cạnh sâu kín của tâm tư. Cái cảm nghĩ xa cách nảy sinh từ đó. Tôi mỉm cười mà nghe tâm hồn vô cùng mệt mỏi.

Nguyễn bảo tôi kêu thêm rượu, hình như để trấn áp cái gì đó trong chàng đang dâng lên mạnh mẽ. Điều thật ngạc nhiên là sự dịu dàng (cao hơn thường lệ) bất chợt hiện ra nơi Nguyễn. Chàng ôm vai, nâng cằm, hôn lên đôi môi, đằm đuối. Rồi chàng vuốt vuốt mái tóc và mân mê thật lâu cái cằm chẻ của tôi. (Trên dáng vẻ lúc ấy nói lên điều rằng Nguyễn nhận biết chính Nguyễn đang làm tôi trở nên thật xa xôi thăm thẳm.)

Lúc đưa về, Nguyễn vòng tay ghì xiết thân hình tôi sát vào người, bầu chặt lấy, nói:

“Mãn về viết nhật ký nữa cho Nguyễn đọc nghe?”

Tôi lạ lùng:

“Nguyễn thích à? Mãn sợ Mãn viết thật các ý nghĩ làm Nguyễn buồn.”

Nguyễn lặng im. Tôi hỏi:

“Ngày mai giờ nào Mãn gặp Nguyễn?”

Chàng đáp:

“Tùy Mãn. Nguyễn chỉ sợ Mãn không thích gặp Nguyễn nữa thôi.”

***/ Sài Gòn, thứ Năm ngày 11/3/1976**

.....

.Bỏ 6 trang.....

Lúc đưa về, Nguyễn bỗng nói:

“Sau này Mãn có yêu ai, đừng kể cho người ấy nghe những gì Nguyễn và anh Ngọc đã nói.”
 Tôi không hiểu ý Nguyễn ra sao nhưng lặng im không hỏi, trong lòng lan tràn một mối rĩ rượi.

***/ Sài Gòn, Chủ nhật 14/3/1976**

Đêm nay trăng tròn, rực chiếu khắp không gian. Lúc 1 giờ khuya đi đàn về, tôi thốt sững người rung động trước luồng sáng màu bạc tỏa đầy trên sân căn nhà màu gạch. Đứng bên cửa sổ căn gác nhìn suốt con hẻm tĩnh mịch, tôi nghĩ miên man đến Nguyễn. Mùa trăng sau, chàng đã về Dalat, liệu cái ánh sáng u hoài này có còn khiến tôi xúc động nhiều như đêm nay? Rồi nhớ lại ý muốn ban chiều rằng chúng tôi sẽ lên nhà Duy Quang thưởng trăng, uống rượu... Bao nhiêu là ý nghĩ xao động... để, trong đêm khuya tĩnh lặng, nhìn những cành lá ỏi lung linh dưới luồng sáng màu bạc, tôi đã mơ ước có Nguyễn bên cạnh để bày tỏ với chàng tất cả mọi cảm xúc đang lán tràn giữa trái tim tôi.

Đã 5 con trăng trôi qua rồi. Có lúc tôi thật ngạc nhiên không nghĩ rằng Nguyễn yêu tôi được như vậy. Ngay tận bây giờ, tấm lòng chàng vẫn còn nồng nàn như những ngày thứ nhất. Nguyễn theo dõi, chú ý từng chút một thay đổi trong tôi. Bên Nguyễn, tôi như tìm thấy được con người mình từng mơ ước, một kẻ có thể làm chùng được trái tim tôi bằng sự dịu dàng trân trọng nhiều hơn bất kỳ vinh hoa phù du nào trong cuộc đời.

Từ ba đêm nay, ban nhạc Sao Mai trình diễn ở rạp Lux. Đêm thứ nhì có Nguyễn đến dự. Tôi không tưởng tượng được như Nguyễn rằng mình đang là một Clara của Schumann, lại chỉ nghe buồn buồn trong bụng. Đây là lần thứ nhất Nguyễn nhìn thấy rõ môi trường nghề nghiệp mà Nguyễn thường gọi là “ồn ào, vội vã”, một điều Nguyễn vốn đã biết từ ngày đầu yêu nhau nhưng chưa bao giờ chứng kiến.

Đêm trình diễn thứ hai ấy, (thứ Bảy 13/2/1976) Nguyễn đến, ngồi vào một ghế trong hàng danh dự, thái độ ân cần đặc biệt. Chàng cứ từng hồi hỏi: “*Mãn có mệt không?*” (Ban chiều, trước khi đến rạp, chúng tôi và Di Tí đã uống gần một lít rượu.) Theo tính cách được yêu quá độ này, tôi thấy vấn vương chút ít xấu hổ với đám bạn chung quanh, nhưng lòng riêng lại nghe thật ấm. Lúc tạm nghỉ, ngồi nắm bàn tay Nguyễn, tôi biết rằng chính mình đang nắm được cả một trời hạnh phúc mệnh mông.

Lúc 2 giờ sáng trở về sau cuộc trình diễn, trước ngõ nhà tôi, Nguyễn tỏ bày, thái độ vô cùng ái ngại:

“Mãn phá sức quá đi. Ăn uống thất thường, lại thức khuya làm việc. Nguyễn thương Mãn quá mà chẳng biết cách nào chia sẻ với Mãn.”

(Đọc lại đêm Feb. 28, 2021, sau đúng 45 năm tan tác mối tình rất dịu dàng, không ngờ trong đời đã từng có lần nắm được hạt châu Tình Yêu như vậy!)

